

DUMMERJÖNS

En flanosaga med teckenstöd

Dummerjöns

Ute på landet låg en gammal gård, och i den var det en gammal herreman, som hade två söner, som var så kvicka, att hälften hade varit nog. De ville fria till kungens dotter, och det vågade de sig på, för hon hade låtit kungöra att hon skulle ta den till man, som hon tyckte bäst kunde tala för sig.

Båda förberedde sig nu i åtta dagar, längre tid hade de inte på sig, men det var också tillräckligt, för de hade förkunskaper, och det är nyttigt. Den ene kunde utantill hela det latinska lexikonet och stadens tidning för tre år, båda framlänges och baklänges till på köpet. Den andre hade lärt sig hela skråstadgan och vad varje ålderman måste veta, vidare kunde han tala om statens angelägenheter, ansåg han, och sedan förstod han sig också på att brodera hängslen, för han var fin och fingerfärdig.

-Jag får kungadottern! sa de båda, och så gav deras far dem var sin vacker häst. Han, som kunde lexikonet och tidningarna, fick en kolsvart, och han, som var åldermansklok och broderade, fick en mjölkvit, och så smorde de sig i mungiporna med levertran för att de skulle bli smidigare. Allt tjänstefolket var nere på gården för att se dem stiga till häst. I detsamma kom den tredje brodern, för de var tre, men det var ingen som räknade med honom som bror, för han hade inte samma lärdom som de båda andra, och honom kallade de bara Dummerjöns.

-Vart ska ni ta vägen, eftersom ni har tagit på er finkläderna? frågade han.

-Till hovet för att prata till oss kungadottern! Har du inte hört, vad som basuneras ut över hela landet? Och så berättade de det för honom.

-Bevare oss väl! Då ska jag verkligen med! sa Dummerjöns, och bröderna skrattade åt honom och red bort.

-Far, låt mig få en häst! ropade Dummerjöns.

-Jag har fått sån lust att gifta mig. Tar hon mig, så tar hon mig, och tar hon mig inte, så tar jag henne i alla fall!

-Du pratar! sa hans far. -Dig ger jag ingen häst. Du kan ju inte tala! Nej, dina bröder, det är någonting att visa upp!

-Får jag ingen häst, sa Dummerjöns, så tar jag getabocken, den är min egen, och den kan gott bära mig! Och så satte han sig gränsl över getabocken, stack hälarna i sidorna på den och satte av framåt landsvägen. Hej, vad det gick!

-Här kommer jag! sa Dummerjöns, och så sjöng han, så det skallade om det.

Men bröderna, som red före, var alldeles tysta; de sa inte ett ord, de måste tänka över alla de goda infall, som de skulle komma med, för det skulle nu vara så utspekulerat.

-Hallåhoj! ropade Dummerjöns.

Här kommer jag! Titta, vad jag hittade på landsvägen! Och så visade han dem en död kråka, som han hade hittat.

-Dumbom! sa de. Vad ska du med den till?

-Den ska jag ge kungadottern i present!

-Ja, gör det du! sa de, skrattade och red vidare.

-Hallåhoj! Här kommer jag! Titta, vad jag nu har hittat, det hittar man inte alla dagar på landsvägen! Och bröderna vände sig om igen för att se, vad det var.

-Dumbom! sa de. Det är ju en gammal träsko, som har tappat ovanstycket! Ska kungadottern ha den också?

-Det ska hon! sa Dummerjöns, och bröderna skrattade och de red på och kom långt före.

-Hallåhoj! Här är jag! ropade Dummerjöns. Nej, nu blir det värre och värre! Hallåhoj! Det är alldeles makalöst!

-Vad har du nu hittat? sa bröderna.

-Oj! sa Dummerjöns. Det kan jag knappast säga en gång! Vad hon ska bli glad, kungadottern!

-Usch! sa bröderna. Det är gyttja, som har kastats upp ur diket.

-Ja, det är det, sa Dummerjöns. Det är den finaste sortens smörja, man kan inte hålla den kvar! Och så stoppade han den

DUMMERJÖNS

ville

fria

till

kungens

dotter,

och

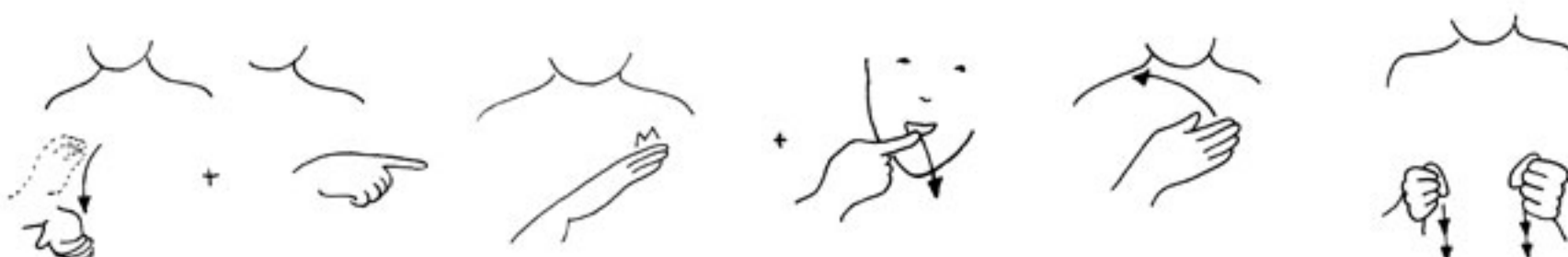
det

vågade

de

sig på,

för

hon

hade

låt

kungöra

att

hon

skulle

ta

den

till

man, som

hon tyckte

bäst

kunde

tala för sig.

